

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **V. S.**, zast. Mgr. Alešem Hanákem, advokátem, se sídlem Hronova 1078, Pacov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Brno**, se sídlem Veveří 7, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 4. 2010, č. j. 2 Ad 20/2010 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované č. j. 47091/020/2434/26.11.2009/2923/EX17, ze dne 16. 12. 2009, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti výzvě Okresní správy sociálního zabezpečení Pelhřimov (dále též „OSSZ Pelhřimov“) ze dne 9. 11. 2009, č. j. 47009/220-9017-9.11.2009-23429/VR562-4HV, a tato výzva byla potvrzena. Výzvou OSSZ Pelhřimov byla žalobkyně vyzvána k zaplacení splatného nedoplatku ve výši 30 601 Kč v náhradní lhůtě do 8 dnů po doručení výzvy. Tento nedoplatek vznikl z vykonatelného platebního výměru OSSZ Pelhřimov ze dne 23. 9. 2009, č. 324/2009, kterým byla žalobkyni jako osobě samostatně výdělečně činné podle ustanovení § 104c odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), uložena povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní

politiku zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“), a současně penále podle § 20 téhož zákona.

Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou ze dne 18. 2. 2010, kterou požadovala, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc této vrátil k dalšímu řízení. Při zdůvodnění žaloby vyšla z tvrzení, že od 12. 9. 2005 až dosud (tedy do dne podání žaloby) vykonávala zaměstnání a její příjem ze zaměstnání v tomto období činil více než dvanáctinásobek minimální mzdy zaměstnance v pracovním poměru odměňovaného minimální mzdou. Žalobkyně je sice osobou samostatně výdělečně činnou, ale žalovaná měla její výdělečnou činnost z tohoto titulu považovat za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost ve smyslu ustanovení § 9 odst. 6 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Podle jejího přesvědčení měla být pro účely pojistného na sociální zabezpečení posuzována jako zaměstnanec ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 589/1992 Sb., a nikoli jako osoba s hlavní samostatnou výdělečnou činností. Uvedla, že se z tohoto důvodu odvolala rovněž do předmětného platebního výměru ze dne 23. 9. 2009, přičemž toto její odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 23. 10. 2009, č. j. 47091/010/9014/15.10.2009/2528/C14.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 3. 2010 navrhla, aby soud žalobu odmítl pro nepřípustnost, když s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu se v případě výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě nejedná o rozhodnutí, nýbrž o úkon, jímž se upravuje vedení řízení. Mimo to vysvětlila, že ze žalobkyní předloženého přehledu o příjmech a výdajích za rok 2008 vyplývá, že žalobkyně byla v roce 2008 zaměstnankyní společnosti A-ZETES s. r. o. „v likvidaci“ s měsíční mzdou nejméně 18 000 Kč, mzda ovšem nebyla z důvodu likvidace vyplácena. Vzhledem k tomu, že zaměstnavatelem nebyla žalobkyni v roce 2008 (stejně jako v předcházejících letech) zúčtována žádná mzda, nečinil příjem žalobkyně ze zaměstnání v roce 2008 alespoň dvanáctinásobek minimální mzdy zaměstnance v pracovním poměru odměňovaného měsíční mzdou. Nebyla tudíž splněna zákonná podmínka § 9 odst. 6 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2008, a samostatnou výdělečnou činnost žalobkyně v roce 2008 (stejně jako v předcházejících letech) je nutno považovat za hlavní samostatnou výdělečnou činnost.

Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu usnesením ze dne 6. 4. 2010, č. j. 2 Ad 20/2010 – 20, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že v souzené záležitosti byla předmětem řízení učiněna výzva k zaplacení nedoplatku stanoveného vykonatelným platebním výměrem v náhradní lhůtě, při jejímž vydání žalovaná postupovala v souladu s ustanovením § 73 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „daňový řád“), ve spojení s § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Napadenou výzvou se ovšem nerozhoduje o tom, zda pojištěnci svědčí povinnost platit pojistné a penále. Tato výzva proto nepředstavuje rozhodnutí, jímž by bylo zasahováno do hmotněprávní sféry žalobkyně, nýbrž se jedná o úkon, jímž se upravuje vedení řízení o vymožení pohledávky na dlužném

pojistném a penále. V případě napadené výzvy se proto nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž se jedná o úkon spadající pod § 70 písm. c) téhož zákona, který je vyloučen ze soudního přezkoumání.

Krajský soud dále konstatoval, že z obsahu žaloby je zřejmé, že tato svými žalobními body směřuje proti platebnímu výměru ze dne 23. 9. 2009. Ten však v nynějším řízení, jehož předmětem je výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, přezkoumávat nelze. Ze spisu se přitom podává, že platební výměr nabyl právní moci dne 26. 10. 2009 (poté, co bylo rozhodnutím žalované zamítnuto odvolání žalobkyně proti tomuto platebnímu výměru). Platební výměr bylo možno napadnout žalobou, což ovšem žalobkyně neučinila. Na základě nyní projednávané žaloby, která byla podána k poštovní přepravě dne 18. 2. 2010, ovšem platební výměr přezkoumávat nelze, a to i s ohledem na ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., stanovící dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby. Žalobkyně se přezkoumání platebního výměru petitem žaloby ostatně ani nedomáhá. V souvislosti s napadenou výzvou k úhradě nedoplatku na pojistném a penále v náhradní lhůtě proto soud nemůže hodnotit meritum věci, tedy zda žalobkyně v rozhodném období vykonávala zaměstnání a jakého z něj dosahovala příjmu a vykonávala-li proto hlavní či vedlejší samostatnou výdělečnou činnost.

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích o odmítnutí žaloby napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností ze dne 7. 5. 2010, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 6. 2010, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a rozhodnutí. Namítala, že podle jejího názoru správní orgán v řízení, které předcházelo řízení o vydání napadeného rozhodnutí, nesprávně aplikoval právní předpis. Rozhodnutím žalované ze dne 23. 10. 2009, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru ze dne 23. 9. 2009, byla stěžovatelka krácena na svých právech, toto rozhodnutí je nezákonné, a nemůže proto být podkladem pro vymáhání pohledávky. Nezákonnost rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru stěžovatelka spatřuje v nesprávném poučení o opravných prostředcích, sestávajícím toliko z údaje, že proti rozhodnutí se nelze odvolat. Stěžovatelka tím byla uvedena v omyl, že předmětné rozhodnutí je konečné a nelze jej žádným způsobem zvrátit, a ke své škodě neučinila ve lhůtách podle s. ř. s. příslušné kroky k zahájení přezkumného řízení před soudem.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 6. 2010 navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Tento svůj návrh zdůvodnila tak, že napadené rozhodnutí obsahuje poučení, že proti němu nelze podat odvolání, což zcela vyhovuje požadavkům ustanovení § 68 odst. 1 a 5 správního řádu. Právní úprava staví na principu poučovací povinnosti toliko o tzv. řádných opravných prostředcích, t. j. v rámci právní úpravy tohoto konkrétního správního řízení o odvolání. Informování účastníků řízení o možnosti využití případných dalších právních prostředků, jimiž lze rozhodnutí ještě napadnout, je ponecháno zcela na vůli správního orgánu a není správnímu orgánu žádným předpisem uloženo. Žalovaná proto nijak nepochybila, pokud stěžovatelku nepoučila o možnosti podání správní žaloby.

Z obsahu kasační stížnosti se podává, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Podle písm. e) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zohlednil při tom právní názor, vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikován pod č. 625/2005 Sb. NSS (dostupný z: <www.nssoud.cz>), totiž *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Podle § 70 písm. a) a c) s. ř. s. *jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími*, jakož i úkony, *jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.*

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.* Podle odst. 4 téhož ustanovení *zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*

Podle ustanovení § 108 věty první zákona č. 582/1991 Sb. *pokud tento zákon nestanoví jinak, platí pro řízení ve věcech důchodového pojištění a pro řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti správní řád.*

Podle ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.* Podle odst. 5 a 6 téhož ustanovení *se v poučení uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Pokud odvolání nemá odkladný účinek, musí být tato skutečnost v poučení uvedena.*

Nejvyšší správní soud je především nucen konstatovat, že v rámci řízení o kasační stížnosti proti napadenému usnesení krajského soudu nemohl přezkoumávat jiná rozhodnutí žalované než to, které bylo napadeno žalobou, o níž bylo krajským soudem rozhodováno. Zejména pak nemohl přezkoumávat platební výměr OSSZ Pelhřimov ze dne 23. 9. 2009 a důvody jeho vydání, jakož ani rozhodnutí žalované o odvolání proti tomuto platebnímu výměru. Jak správně vyložil krajský soud, platební výměr, resp. rozhodnutí žalované o odvolání proti němu bylo možno napadnout žalobou. Tuto možnost ovšem stěžovatelka nevyužila, přičemž žalobou napadla teprve výzvu k zaplacení nedoplatku z titulu tohoto platebního výměru v náhradní lhůtě, resp. rozhodnutí žalované o odvolání proti této výzvě. I kdyby krajský soud přes výslovné znění žaloby zvažoval možnost, že stěžovatelka co do obsahu podání napadá samotný platební výměr a nikoli toliko následnou výzvu k zaplacení nedoplatku z něho vzniklého, byl by nucen konstatovat opožděnost takové žaloby. Rozhodnutí žalované o odvolání proti platebnímu výměru bylo totiž žalobkyni doručeno dne 26. 10. 2009. Žaloba, o níž bylo krajským soudem rozhodováno, ovšem byla žalobkyní podána k poštovní přepravě teprve dne 18. 2. 2010 (takřka po čtyřech měsících), tedy bezmála dva měsíce po uplynutí k tomu zákonem stanovené (dvouměsíční) lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dospěl dále k závěru, že není důvodná námitka nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalované, kterou stěžovatelka spatřuje v nesprávném poučení o opravných prostředcích, když správním orgánem bylo v napadeném rozhodnutí, jakož i v předcházejícím rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru poskytnuto toliko poučení, že „proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat." Zdejší soud se ztotožňuje s názorem žalované, která s odkazem na ustanovení § 68 odst. 5 správního řádu, aplikovaným na tuto věc podle § 108 zákona č. 582/1991 Sb., argumentuje, že v případě obou rozhodnutí byla povinna poskytnout toliko poučení o možnosti podat odvolání jako řádném opravném prostředku. Ačkoli lze konstatovat, že například Česká správa sociálního zabezpečení ve svých rozhodnutích ve věcech přiznání dávek důchodového pojištění na možnost soudního přezkumu daného rozhodnutí pravidelně upozorňuje, není možné dovozovat obecnou povinnost správních orgánů poskytovat poučení o možnosti

soudního přezkumu rozhodnutí, když správní žaloba proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu bezpochyby nepředstavuje řádný opravný prostředek.

To odpovídá rovněž konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 As 10/2004 – 32, vyslovil, že *není povinností správního orgánu poučovat účastníky správního řízení o možnosti podat proti jeho rozhodnutí žalobu podle soudního řádu správního.* Tento právní názor byl potvrzen rovněž Ústavním soudem, který v usnesení ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. III. ÚS 561/2005 (dostupný z: <http://nalus.usoud.cz>), kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti právě citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu, vyložil, že *ve správním řízení totiž rozhodují správní orgány v zákonech stanovených případech v oblasti veřejné správy a naplňují tím své cíle v oblasti jim svěřené působnosti. Správní řízení je ukončeno nabytím právní moci správního rozhodnutí a obecný procesní předpis (správní řád) poučovací povinnost o možnosti podání správní žaloby neobsahuje, neboť v takovém případě by soudní řízení bylo pokračováním řízení správního. Soudní přezkum správních rozhodnutí však představuje nezávislé stádium, jehož účelem je kontrola veřejné správy, a které je upraveno jiným procesním předpisem (soudním řádem správním). Správní orgány proto poučovací povinnost o možnosti podání správní žaloby nemají a ani mít nemohou.* Pouze pro úplnost lze ještě poukázat na to, že ohledně lhůty pro podání správní žaloby platné právo nezná žádné pravidlo obdobné § 83 odst. 2 správního řádu, podle kterého *v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.* Právě naopak v zájmu právní jistoty se v § 72 odst. 4 s. ř. s. výslovně stanoví, že *zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*

Pokud pak stěžovatelka tvrdí, že platební výměr, resp. rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru je podle jejího názoru nezákonné, a nemůže proto být podkladem pro vymáhání pohledávky, *ergo* vydání výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě a napadeného rozhodnutí žalované jako rozhodnutí o odvolání stěžovatelky proti této výzvě, nelze než konstatovat, že pokud je stěžovatelka přesvědčena o nezákonnosti platebního výměru, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu, pak toto své přesvědčení měla uplatnit žalobou přímo proti tomuto rozhodnutí, což ovšem neučinila. Pokud tohoto svého práva nevyužila, není možné, aby se nezákonnosti rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru dovolávala teprve nyní, v rámci navazujícího řízení k vymožení dlužné částky.

Toliko pro úplnost, jelikož stěžovatelka tuto klíčovou část odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu v kasační stížnosti nenapadá ani nijak nezmiňuje, zdejší soud konstatuje, že se plně ztotožňuje rovněž se závěrem krajského soudu, že výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, resp. napadené rozhodnutí o odvolání proti této výzvě nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a krajský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl pro nepřípustnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) a c) téhož zákona. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Afs 28/2003 – 48, publikován pod č. 187/2004 Sb. NSS, zdejší soud k této otázce judikoval, že *výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků má již jen povahu procesního úkonu adresovaného daňovému dlužníku s přesně stanovenou daňovou povinností; tato výzva proto*

nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví, a podrobněji rozvedl, že *tato výzva má již jen povahu procesního úkonu a při jejím zasílání je vycházeno z toho, že její adresát již je v pozici daňového dlužníka s přesně stanovenou daňovou povinností. Doručením této výzvy se tak adresátova práva nijak nemění, tím méně lze tvrdit, že by byla zakládána. Tato výzva je vlastně pouze prvým úkonem daňové exekuce. Předmětné ustanovení sice dává daňovému dlužníkovi možnost podat odvolání, tedy možnost využitou i stěžovatelem v posuzovaném případě, takové odvolání již však nemůže měnit samotný rozsah daňového nedoplatku, ale například pouze upozornit na nesoulad mezi nezávisle existujícím daňovým nedoplatkem a výší částky, k jejímuž zaplacení je daňový dlužník vyzýván. Tento přístup byl ostatně potvrzen i Ústavním soudem ČR, který ve svém usnesení ze dne 17. 6. 1999, sp. zn. IV. ÚS 198/99 (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 14, usnesení č. 43, str. 367), vyřkl s odkazem na tehdy platnou úpravu soudního přezkumu správních rozhodnutí podle občanského soudního řádu: „Ze systematického zařazení § 73 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, lze usuzovat, že výzva k zaplacení nedoplatku daně v náhradní lhůtě má povahu pouhého procesního rozhodnutí, neboť neřeší ani neukládá hmotněprávní povinnosti placení daně, nýbrž pouze upomíná o zaplacení daňového nedoplatku. Takovéto rozhodnutí je podle § 248 odst. 2 písm. e) občanského soudního řádu rozhodnutím procesní povahy, které nepodléhá soudnímu přezkumu.“*

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích k závěru, že nebyl naplněn tvrzený a na tuto věc výhradně aplikovatelný důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a přiznání náhrady nákladů řízení žalované je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu